

Aleš Črnič

INTERVJU

Intervjuvala Ana Kladnik / november 2002

ALEŠ ČRNIČ JE BIL PREDSEDNIK ŠŠK-ja V ŠTUDIJSKEM LETU 1993/94. DANES PREDAVA NA ODDELKU ZA KULTUROLOGIJO FDV V LJUBLJANI.

VSAKA GENERACIJA SI MORA KLUB PRIKROJITI PO LASTNIH POTREBAH IN ŽELJAH

KAKŠNI SO BILI TVOJI PRVI STIKI S ŠŠK-jem? KDAJ SI POSTAL PREDSEDNIK?

V ŠŠK sem prišel že kot dijak, mislim da sem bil tretji ali četrti letnik – ne v okviru dijaške sekcije, ki takrat tako ni obstajala, ampak ker me je takrat zanimalo skoraj vse. V tem času se je ravno odpiral Plac in prvič po nekaj letih se je spet zgodil akademski ples (AP).

1993/94 sem bil predsednik, dve leti prej pa podpredsednik – takrat je bil predsednik Rok Vizintin. Tisto leto sem vodil večino operative. Naslednje leto nisem hotel prevzeti predsednikovanja, ker so me bolj privlačile druge reči, predsednica pa je postala Barbara Sušec. Sam sem odpotoval v Indijo. Ko sem se vrnil, sva z Natašo Tajnik postala par. Ona je pripadala t.i. Mandičevi generaciji, ki je bila zelo aktivna in kreativna. Imeli so goro idej, niso pa vedeli, kako jih realizirati. Na drugi strani pa je bilo meni jasno, kako stvari potekajo pri ŠŠK-ju, v katerem sem videl primeren okvir za njihovo delovanje. Tako sem dobil motiv. Generacija, ki sem jo potegnil v ŠŠK, je bila v povprečju tri leta mlajša od mene, kar v zgodnjih dvajsetih pomeni kar dosti. Oni so šele postajali študentje, jaz pa sem bil že proti koncu študija in sem imel precej več izkušenj. Tako sem jaz potem uredil formalni okvir, oni pa so ga vsebinsko učinkovito zapolnili s svojimi dejavnostmi. Na ta način so stvari zelo dobro funkcionirale.

IMEL SI SREČO S TAKŠNO GENERACIJO.

Absolutno. Brez njih se ne bi nikoli spuščal v kaj takega. In še danes sem vesel, da sem se, saj je to za sabo poteg-

nilo še druge stvari: da smo se študentski klubi začeli združevati tudi na nacionalnem nivoju in je nastal ŠKIS, kar nas je pripeljalo na ŠOU, kjer sem prevzel resor za kulturo, kasneje programsko vodenje Kluba K4 ipd. S ŠŠK-jem sem osebno veliko pridobil – seveda ne finančno, ampak predvsem izkušnje. Brez teh izkušenj tudi karierno danes skoraj gotovo ne bi bil tu, kjer sem. Izjemno veliko energije, časa in živcev sem vložil v ŠŠK, a mi ni bilo nikoli žal, saj sem se res veliko naučil. To pa seveda tudi ali predvsem po zaslugi takratne generacije.

AFERA GLEDE 'AKADEMCA'?

No, ni bila ravno afera. Na skupščino kluba sem prišel s predlogom programa, ki je bil zelo kulturno usmerjen, kar je v naslednjih letih postalo stalnica. Zelo radikalno – dosti bolj, kot bi to storil danes – sem izpostavil vprašanje prioritete kluba, kateri naj bodo njegovi glavni projekti. Akademski ples, čigar glavni namen je vendarle zabava, po mojem takratnem trdnem prepričanju ne bi smel biti nosilni projekt kluba. Tako sem zadevo prignal do te mere, da sem, bolj za šalo oz. kot provokacijo, predlagal, da AP raje kar ukinimo in sredstva in energijo namesto tega usmerimo v kulturne programe. Temu so se starejši šškjevci seveda glasno uprli. Jasno, da smo potem poleg vseh pestrih kulturnih dogajanj priredili tudi AP, ki je bil čisto zabaven in je celo zelo dobro uspel.

KAKO JE BILO S FINANCIRANJEM?

Financiranje sistemsko seveda ni bilo urejeno. Ko sem prevzel klub, sem imel na računu le nekaj drobiža. Tako smo morali najprej od lokalnih podjetij izprositi donatorska sredstva, kar je predstavljalo levji delež klubskega proračuna. Študentski in mladinski servisi, ki so takrat že delovali, so klubom po lastni presoji dodeljevali finančno pomoč. V Velenju smo nekaj malega dobivali od domačega Mladinskega servisa, od mariborskega Študentskega servisa pa nismo dobili takorekoč nič. Je pa takrat že obstajal ŠOU v vsej svoji strukturi. To je bil čas vlade Kristjana Verbiča, ki si je prizadevala ves denar z vseh študentskih in mladinskih ser-

visov centralizirati v Ljubljano. Od tam bi ga potem ŠOU milostno delil nazaj po Sloveniji glede na projekte, ki bi jih lokalni klubi pripravili. S tem se regionalci seveda nismo strinjali in to je bil temeljni motiv, da smo se začeli študentski klubi povezovati. Tako je v dveh ali treh letih nastal ŠKIS – predvsem zaradi aktivnega nasprotovanja koncentraciji denarja v Ljubljani. Danes gredo menda stvari spet nazaj v to smer, pa tudi ŠKIS deluje precej drugače, kot smo si takrat predstavljali ...

KAKO PA STE SI PREDSTAVLJALI DELOVANJE ŠKIS-a?

Imeli smo študentski klub nekje v provinci. Zbralo se nas je pet ali šest klubov, predvsem Goričani, Tolminci, mi in še nekateri. Obstajal je ŠOU, kjer so, vsaj v naših očeh, mladi politiki predvsem grabili denar. Mi, ki smo imeli projekte in smo jih želeli tudi realizirati, pa do denarja nismo prišli. Zato je bilo potrebno nekaj ukreniti. Od samega začetka smo razpravljali o dveh alternativah: ali 'razsut' ŠOU, ga zrušit in ga na novo postaviti ali pa vstopiti v obstoječ sistem in ga posodobiti, tako da bo dobro funkcioniral. Med klubi so se odvijale hude polemike, kaj bi bilo bolje, na koncu pa je prevladala druga opcija. Tako smo se najprej kot neformalno združenje študentskih klubov udeležili volitev v študentski parlament. Na drugih volitvah leta 1994 pa smo, sicer še vedno kot neformalno združenje, dobili toliko glasov, da smo lahko sestavili koalicijsko vlado. Tisti, ki smo bili tam, smo se naenkrat znašli v položaju, ko smo preprosto morali prevzeti odgovornost. Tako sem sam prevzel resor za kulturo, saj je bilo to edino, kar me je zares zanimalo. Ko smo že imeli vlado, smo tudi formalno ustanovili ŠKIS. Predstavljali smo si ga kot najmočnejši segment na ŠOU-u – saj je večina študentov Neljubljancev –, ki bi v prvi vrsti zastopal regionalne interese.

Seveda pa so se zadeve skozi leta spreminjale.

Takrat smo hoteli predvsem to, da denar, ki ga študentje in dijaki zaslužijo preko študentskih servisov, ostane lokalnim študentskim klubom. To smo dosegali na različne načine: hodili smo v parlament k raznim parlamentarnim

skupinam, neredko skupaj s predstavniki servisov. Direktno smo se pogajali tudi z vlado, študentskimi servisi, ŠOU-om itd. To so bile zelo resne in natrpane aktivnosti, a na koncu nam je uspelo. Tu pa se pojavi tragičen paradoks, saj danes izgleda, da smo morda ravno z uspešno realizacijo naših vizij naredili medvedjo uslugo kasnejšim generacijam. Če je bilo v naših časih – kar vendarle ni tako zelo daleč nazaj – popolnoma nepredstavljivo, da ob prevzemu kluba avtomatsko dobiš za svoje delovanje tudi ne tako mala sredstva in je bil prvi projekt nabiranje sredstev, pa se je danes na momente res težko izogniti občutku, da je glavni projekt premnogih klubov kako oz. za kaj denar porabiti.

Kriza, ki se je pojavila v številnih študentskih klubih, tako na nek način korenini v naši uspeli sistemski ureditvi financiranja. Urejene finance namreč v klube neredko privabijo drugačen tip ljudi, kot so v klubih delovali še pred nekaj leti. Seveda je to tudi odraz širših sprememb v družbi, ko je celotna Slovenija prešla v turbo kapitalizem. Generacije dijakov, ki danes opravljajo maturo, so drugačne. V povprečju so bolj usmerjene k pragmatičnim ciljem – čim prej dobiti čim boljšo izobrazbo, službo ipd. Na splošno pa so manj družbeno angažirane, manj kritične.

NAJ AKTIVNOSTI ZNOTRAJ KLUBA POTEKAJO PREDVSEM Z LOKALNIMI ŠTUDENTI?

To niti ni tako pomembno. Klub naj dela svoje aktivnosti tako, kot si je zamislil. Takrat nam je bilo važno predvsem to, da je denar, ki ga dijaki in študentje zaslužijo preko naših servisov, naš in lahko z njim avtonomno razpolagamo. To je danes nekaj samoumevnega, takrat pa je bilo to dokaj revolucionarno.

DRŽAVNO SCENO USMERITI LOKALNO – PRIMER MLADINSKEGA CENTRA?

Mladinski center je na nek način primerljiv, čeprav je zgodba hkrati tudi malo drugačna. Že iz dijaških let se spominim, da je neprestano tekla debata o mladinskem centru. Naša generacija je to potrebo še malce bolj artikulirala: okrogle mize, serije člankov v Riti ipd. Zadeva je rasla počasi in od znotraj, ustvarjala se je ugodna klima, v kateri so

se oblikovale cele generacije. Neka kritična masa ljudi je dolga leta živel a z in včasih tudi za idejo mladinskega centra. MC v Velenju je zrased od spodaj in zato relativno dobro funkcionira. V Velenju smo sicer zelo kritični do MC-ja, vidimo mnogo problemov. Vemo, kaj bi bilo potrebno izboljšati, skratka, nismo zadovoljni. Prepričan sem, da je tako tudi prav. Če pa stopimo korak stran in se z distance ozremo po Sloveniji, vidimo, da smo med najboljšimi. Samo poskusimo si zamisliti, kako bi danes izgledalo Velenje brez MC-ja?

Pred ustanovitvijo MC-ja smo dolga leta od spodaj pritisekali na lokalno skupnost – paralelno s tem pa je, ne da bi se mi tega zavedali, potekal proces na državnem nivoju. In ko se je takratni Urad za mladino odločil vzpodbuditi in financirati ustanavljanje mladinskih klubov po Sloveniji, je prišla na lokalno skupnost iniciativa tudi z državne strani. Država je ponudila del denarja, drugi del pa so prispevale lokalne skupnosti. Ker je bilo v Velenju že prej toliko ljudi dolgo časa vpletenih v samo idejo, je projekt lahko hitro in učinkovito zaživel. Drugod po Sloveniji pa so bile razmere praviloma drugačne. Običajno je občina zaznala, da država ponuja nekaj denarja in se jim je zadeva zazdela zanimiva. Vendar pa v teh okoljih pogosto niso premogli ljudi, ki bi s tem znali živeti in delati. Morali so se šele naučiti, kaj jim nek MC lahko nudi. Tako je bilo premnogo mladinskih centrov umetno vzpodbujenih od zgoraj, pri nas pa je organsko zrased od spodaj. To je velika razlika.

Nove generacije seveda nimajo enakega odnosa do MC-ja kot 'ustanovitvena' generacija, kar samo po sebi seveda sploh ni problematično. Se pa tu na nek način kaže svojevrstna impotenca ekipe MC-ja, saj svojega dela ni uspela približati novim generacijam, jih potegniti zraven – vsaj tisti kreativen, aktiven del.

SE JE Z ROJSTVOM MC-ja SPREMENILA VLOGA ŠŠK-ja?

V zadnjem času smo priča nesrečnemu dejstvu, da je prišlo do nasprotij med ŠŠK-jem in MC-jem. Kar je nenaravno in neumno, saj gre v veliki meri za isto populacijo. Krivda za to stanje pa je deljena. MC, kot sem že omenil, ni bil

sposoben svojega dela posredovati novim generacijam, ni uspel motivirat niti tistega aktivnega dela, ki vendarle mora obstajati v še tako apatični generaciji. MC je naredil dosti premalo v smeri, da bi stopil iz svojih prostorov in nagovoril ter privabil mlade. Glavno napako ŠŠK-ja pa vidim v tem, da do danes ni dojel sprememb, ki jih je povzročil nastanek MC-ja. ŠŠK bi moral biti MC-ja in njegovih dejavnosti iskreno vesel, saj mu precejšnjega dela stvari, ki jih je počel pred njegovo ustanovitvijo, zdaj preprosto ni več potrebno početi. Danes ni več finta v tem, kdo bo naredil boljši festival in kdo boljši koncert, saj po tem ni več potrebe. ŠŠK bi se lahko končno posvetil dejavnostim, ki so namenjene predvsem študentom. Stvarem, ki jih je skozi leta zanemarjal, ker ni bilo časa, saj je energijo trošil za dejavnosti, ki so bile pomembne za celotno lokalno skupnost. Študentsko življenje danes ni brez problemov. Nasprotno. Zato bi moral ŠŠK videti MC kot prednost, saj mu omogoča, da bi se prvič v svoji zgodovini lahko aktivno posvetil predvsem študentom. A za kaj takega je potreben tehten razmislek in analiza stanja, da sploh ugotoviš, kaj je vloga študentskega kluba v teh novih razmerah.

ŠŠK pa se v zadnjih petih letih, kolikor obstaja MC, po strukturi svojih dejavnosti ni spremenil. Dela še vedno skoraj iste stvari, kot jih je delal prej, pa čeprav zmeraj znova ugotavlja, da to več ne gre.

VRNIVA SE NAZAJ - PREOBRAT SE JE ZGODIL TUDI V ČASU TVOJEGA PREDSEDNIKOVANJA?

Moj pogled na zgodovino ŠŠK-ja, kot jo poznam izkustveno in iz lastnega spomina, seže v čas nove reinkarnacije, ponovnega rojstva kluba. To je bilo konec osemdesetih let, v času Martinškove generacije. Našla se je skupina ljudi, ki se je imela fino in je stvari pognala na novo. Udarliško in z lastnimi žulji so zgradili in uredili Plac. Imeli so jasno vizijo: urediti si svoj prostor in se zabavati, hoditi na morje ipd. In to je to. Po tej generaciji je prišla na sceno mlajša generacija, ki si je morala svoje mesto šele izboriti, na nek način predhodnike iz kluba celo 'izgnati'. In s to generacijo se je zgodil nekakšen 'kulturniški obrat', ki ga verjetno najboljše

pooseblja Marjan Kukovec. Kukijeva generacija je prodrla z idejo DMK-ja. Z veliko energije in entuziazma so jo morali speljati skozi predsedstvo ŠŠK-ja, ki ni bilo zmeraj tako zelo navdušeno. Še posebej ne, ko so se delale finančne konstrukcije. No, tako se je začela danes že tradicionalna zgodba o DMK-ju, sam pa sem v našem obdobju ta obrat h kulturi le še poudaril.

Seveda je tudi nas motivirala predvsem potreba po druženju, žuranju, le da smo si hkrati to druženje nenehno prizadevali napolniti z nekimi bolj vsebinskimi, kulturnimi, intelektualnimi momenti. Na nek način nam je bilo popolnoma jasno, kaj hočemo, kaj pričakujemo od mesta. V klubu smo si sami priredili stvari, ki smo jih v življenju pogrešali, kot je npr. dober žur, dober koncert, dobre filme ipd. To je trajalo kar nekaj let.

Danes pa se mi zdi, da so razmere že nekaj časa precej drugačne – sploh z nastankom MC-ja – in je tovrstna kulturna prioriteta ŠŠK-ja nepotrebna. Verjetno bi bil že skrajni čas za nek nov obrat v usmeritvi. Mogoče k bolj študentskim stvarjem, v 'sindikálnost' študentskega kluba v najširšem pomenu te besede.

A teh novih razmer, ki jih povzročajo kompleksne družbene spremembe, generacije zadnjih let preprosto ne zmorejo dešifrirati. Kar sploh ni čudno, saj gre za vse prej kot preprosto nalogo. In ravno zato sem tudi sam vložil toliko časa in energije v ta zbornik, ki slika neko celostno podobo ŠŠK-ja v dobrih štirih desetletjih njegovega obstoja. Verjamem namreč, da bi takšen pogled z distance nemara vendarle lahko pomagal pri razumevanju sedanje in prihodnjih situacij.

KAKO JE BILO V VAŠIH ČASIH Z AKTIVNOSTJO?

Če me spomin ne vara, se je na rednih petkovih sestankih v Placu v povprečju zbiralo okoli 20 ljudi, pred večjimi projekti pa tudi bistveno več. Plac je bil ob petkih in sobotah praviloma prepoln – ob petkih smo le redko zapirali pred sedmo uro zjutraj. Piknikov na Rožniku se je udeleževalo preko 100 ljudi. Ob prvomajskih izletih na morje smo zme-

raj napolnili avtobus, spremljalo pa nas je še nekaj avtomobilov (torej 70–80 ljudi). Zadeve so bile relativno masovne.

KAKŠNA BI MORALA PO TVOJEM BITI VLOGA PREDSEDNIKA?

Predsednik bi moral biti predvsem dober koordinator. To je naloga vsakega voditelja. Idealno gledano bi predsednik ne delal nič drugega, kot držal vse niti v svojih rokah. Vsak vikend bi sedel v pisarni, ljudje bi prihajali s svojimi idejami, predlogi, on pa bi jih usmerjal, stimuliral, vzpodbujal, se pogovarjal, zbiral informacije, naokrog pošiljal mejle. In ljudi seveda motiviral. To pa ni tako zelo preprosto, kot nemara zveni. Niti v naših časih ni tako zelo dobro delovalo. Sam sem urejal stvari, kakor sem jih pač znal s tistim omejenim znanjem in izkušnjami, ki sem jih imel. Zelo mi je koristilo, da sem že od prej vedel, kako delujejo stvari v ŠŠK-ju, pa še starejši sem bil od ostalih.

Ključnega pomena je prenos znanja in izkušenj med generacijami. Če se ta prenos pretrga, kakor se je to v veliki meri zgodilo v ŠŠK-ju konec devetdesetih let, se mora vsaka generacija vsega naučiti iz nič. In tu se skriva vir večine problemov, s katerimi se je danes ŠŠK prisiljen soočati.

JE POMEMBNO, DA JE V DELOVANJU KLUBA ENA STVAR PRIORITETNA?

Ne, zakaj? Mi smo se bolj posvečali kulturi, ker je našo generacijo to pač najbolj žulilo. Čutili smo, da nam to manjka. Ni toliko važno, koliko in katere so prioritete kluba – najbolj pomembno je ugotoviti, kaj mi sploh bi. Ugotoviti, kaj si večina današnje študentske populacije želi, seveda ni lahko. A če tega ne veš, se boleče izpostavi vprašanje smisla delovanja kluba.

JE MORDA ZA OSMISLITEV POTREBNO POISKATI NOVO VELIKO ZGODBO?

V spremenjenih družbenih razmerah bomo le težko našli neko zgodbo, ki bi zmotivirala večino generacije. Menim, da je jadikovanje po starih časih, ko so bili študentje revolucionarni in ne vem kako angažirani, brezplodno. Preprosto se moramo potruditi dojeti duh časa in okolja, v katerem delujemo. Pri tem nam lahko pomaga teorija postmoder-

nizma, ki govori o zatonu velikih zgodb in vzpostavitvi prostora težko pregledne množice enakopravnih individualnih zgodb oz. zgodb malih skupin. Zdi se mi, da lahko ta teorija prav dobro razjasni današnjo krizo, ne samo ŠŠK-ja, ampak vseh študentskih klubov v Sloveniji.

Zaton velikih zgodb se namreč lepo kaže tudi na lokalnem območju. Aktualna generacija je razpršena, vsak posameznik ima svoje cilje v življenju, ljudje so si zelo različni, vsak poleg študija počne še tisoče različnih stvari. To je razpršena skupina ljudi, ki jo je težko poenotiti, homogenizirati in jo zmotivirati. Mislim, da je napačno in nepravilno govoriti o tej generaciji, da je brez idealov, da nič ne zna. To gledanje, ki korenini v nekem za zmeraj minulemu času, ne omogoča razumevanja današnje situacije. Situacija pa je takšna, kakršna pač je. In treba je izhajati iz tega, ne pa iz nekih idealov in idealnih časov, ki nikoli niso bili tako idealni, kot izgledajo danes.

Zato bi bilo napačno na silo iskati veliko zgodbo kot skupni imenovalac večine študentov. Bolj koristno bi se bilo ozreti po množici teh manjših zgodb in jim v klubu omogočiti prostor za realizacijo. Nekaj skupin, od katerih ima vsaka svojo zgodbo oz. svojo idejo, je že dovolj za pluralno vsebinsko jedro ŠŠK-ja. Takšno jedro pa bi omogočilo že prej omenjen obrat, ki bi se moral zgoditi že pred leti.

KAKO POMEMBNI SO ZA KLUB MEDIJI?

Mediji delujejo po svojih zakonitostih. Že dolgo ni več dovolj, da prirediš dogodek, nato pa čakaš, da pridejo novinarji. Pri Kunigundi smo npr. skoraj toliko časa in energije, kot smo ju posvetili vsebinski pripravi programa in njegovi tehnični izvedbi, posvetili promociji festivala. Posebna skupina se je cele tedne ukvarjala izključno s tem. V današnji medijski družbi lahko organiziraš prvovrsten dogodek, a če ga ne pokrijejo mediji, se v bistvu ni zgodil. Da pa ga mediji pokrijejo, moraš poskrbeti sam – in tu so pomembni osebni kontakti, množica malih trikov, nianse itd. Velenjčani kar pre pogosto pozabimo, da smo, gledano iz Ljubljane, zelo daleč. Veliko bolj od kilometrov in od kvalitete ceste Arja vas–Velenje

je pomembno psihološko dožemanje razdalj. In iz Ljubljane izgleda Velenje kot slepo črevo na koncu sveta. Novinarji obiščejo dogodek v Mariboru ali na Obali, v Velenje pa jih je potrebno pripeljati skoraj na silo. Potrebno jih je motivirati, jim tudi razložiti in jih prepričati, zakaj je naš projekt vreden objave. V Velenju pogosto naredimo zelo dobre stvari, slabo pa poskrbimo za medijsko pokritje. Na koncu pa smo silno užaljeni, ker drugi ne razumejo, da smo priredili najboljši dogodek daleč naokoli.

STE BILI V ČASU TVOJEGA PREDSEDNIKOVANJA DELEŽNI KAKŠNIH NEGATIVNIH KRITIK?

Niti ne. Nekatere kritike so šle predvsem v smeri, da so vsebine namenjene premajhnemu krogu ljudi, da naj bi bile hermetične. Po našem prepričanju niso bile. In tako mislim še danes. Počeli smo stvari, ki jih v tistem času drugi niso. S svojim delovanjem smo študentom nudili možnost izbire. To načelo se mi zdi izjemno pomembno; nenehno smo ga poudarjali tudi pri Kunigundi. Zato ni naključje, da so se podobne kritike pojavljale tudi tam. Naše prireditve niso bile fast food – niti niso bile slow food –, bile so neko normalno kosilo, za katerega pa si vseeno moraš vzeti nekaj časa. Kar pa je v našem podivjanem svetu površinskega potrošništva za marsikoga prezahtevno.

A študentje na nek način vendarle so intelektualna elita. In študentski klub mora svojim članom nuditi še kaj drugega kot vsakdanjo hitro hrano. To danes povsod uspešno ponuja privatna iniciativa, ki je prevzela tovrstne žure, poceni zabave, ki nam lajšajo življenje. Študentski klub pa bi vendarle moral tudi vsaj malce vzpodbujati k razmišljanju in nuditi tudi vsebine, ki so malo bolj intelektualno podkrepljene.

Tako v ŠŠK-ju kot kasneje na ŠOU-u in v K4 sem doživljal pritiske študentov, ki so zahtevali predvsem masovne žure. V Velenju ti pritiski niso prevladali. Če pa pogledamo današnjo študentsko žurersko pokrajino v Ljubljani, lahko ugotovimo, da so že zdavnaj prevladale prazne masovke brez vsebine. Povabiš bend, ki bo pritegnil čimveč ljudi, vsebino programa spustiš na najnižji skupni imenovalec, ki je nujno

zbanaliziran, da ga lahko dojame tudi najmanj zahteven obiskovalec. To pa po mojem trdnem prepričanju s poslanstvom študentskih združenj nima veliko skupnega.

Seveda tudi danes obstajajo alternative, a žal so precej maloštevilne.

KLJUB TEMU BI MORAL BITI ŠŠK DOSTOPEN VSEM ČLANOM?

Seveda, nujno. A množičnost ne sme biti edini kriterij. S sredstvi, s katerimi ŠŠK letno razpolaga, lahko brez večjih problemov priredi tudi kakšen tovrsten žur, s katerim 'pokrije' čim več ljudi. A od te amorfne mase, ki bo prišla na takšen žur, le težko pričakujemo še kako drugo aktivnost.

Vsaka generacija, ki pride v ŠŠK, si ga mora najprej prekrejiti po lastnih potrebah in željah. In zdi se mi, da se to danes dogaja v premajhni meri. Kot da so današnje generacije preveč obremenjene z neko tradicijo. Zakaj nadaljevati tradicijo, ki se je že zdavnaj izpraznila? Tradicija ni nikoli tako železna, kot izgleda, in vsaka generacija lahko, še več, si mora funkcioniranje kluba prilagoditi lastnim željam in potrebam. Šele ko bo tista peščica ljudi, ki klub aktivno vodijo, skozenj udejanjala svoje vizije in želje ter se bo pri tem imela dobro, šele takrat bo ŠŠK tudi navzven dobro funkcioniral.

Novice tatice

Zadnje upanje

ŠŠKZ ima vajo pred revijo ob 17.30 v Štiskarni. V opozorilo vsem prepravajočim študentom - revija je ta petek.

Lingvistični uspeh

V Pisou je še na voljo slovar študentsko-slovenskega jezika, ki ga je posebej za Akademski ples izdelal Institut za študentski jezik in kulturo študentskega življa.

Zvezdniki I

Udeležbo za DMK je potrdila tudi angleška pop skupina Pulp, zato se moramo žal odreči amerškemu pop zvezdniku Michaelu Jacksonu.

Zvezdniki II

Po uspešnem debiju ŠŠK banda na Akademcu so člani banda objubili, da bodo prišli tudi z vajami. Njihov naslednji nastop lahko pričakujete še čez eno leto na Akademskem plesu.

■ pl.

AKADEMSKI PLES

Toliko se bomo veselili sponzorov in sponzorice, ki so nam priskrbeli prodajni razpisni material 1. akademski ples. Šel nam je priskrbeli, kar naj damo, na kar, če ga bo videli, se prilepi na plesni praznik. To nam je bil prvi postopek razpisnega postopka, ki je bil prvič izveden in izvedli smo ga s študentskim svetom, generacijo, ki je v tem videla, ki bi se pridružila vseh naših svet.

A določil bi bil na študent. Priznava vseh študentov, v tej zvezi, in prilepi na material. Dajmo se bomo videli, ki prilepi študentov v svet, in plesni svet vseh študentov.

SLOVAR ŠTUDENSKO SLOVENSKEGA JEZIKA

ZIMOVANJE - GOLTE 95

ŠŠK
PODELJUJE

DIPLOMO

študenta - diplomantu

za mesto

v grupni

tetrametilribolalkosmrtonolmezzoamorlogajbanski

orientaciji za pokal truple akademске kave

Datum : _____

M.P.